

The Hellenic Society Prometheas

Τη γλώσσα μου έδωσαν Ελληνική

Το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Ομήρου.

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου.

www.Prometheas.org

Οδυσσέας Ελύτης

Newsletter

December 2010

Prometheas Events

- The Hellenic Center (to which Prometheas is a member) invites all to a *New Year's Eve Dinner Dance* at St. George Greek Orthodox Church, Bethesda, MD. We encourage all our members and their friends to attend and support the event by sponsoring the Album of the event (see attachments for more information)

Past Events

A lecture was delivered by Lars Brownworth to The Hellenic Society Prometheas on November 5, 2010. It was attended by 100 members and friends, and by 25 more via teleconferencing. Lars Brownworth is the author of "*Lost to the West: The Forgotten Byzantine Empire that Rescued Western Civilization*" (June 2010). The lecture can be viewed at:

<http://www.youtube.com/user/anders94#g/c/84579A9A3816912D>

Other Events and Announcements

- '*Cyprus: Crossroads of Civilizations*' to Open at Smithsonian's National Museum of Natural History from Sept. 29 through May 1, 2011: <http://www.prnewswire.com/news-releases/cyprus-crossroads-of-civilizations-to-open-at-smithsonian-in-september-102952224.html>. The exhibition is presented on the occasion of the 50th anniversary of the independence of the Republic of Cyprus.
- *October 5, 2010 - January 3, 2011: Heroes: Mortals and Myths in Ancient Greece:* ONASSIS CULTURAL CENTER, New York

Websites of the month

- http://www.youtube.com/v/bEIX-ioVN90&hl=en_GB&fs=1& Καλύτερη ταινία μικρού μήκους στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Ολυμπίας για Παιδιά και Νέους, Καλύτερη ταινία μικρού μήκους στο φεστιβάλ ταινιών μικρού μήκους Πάτρα και ειδικό βραβείο,Ειδική Μνεία στο Πεσκάρα Ευρωπαϊκό Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους, Ειδική Μνεία στην Νάουσα Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους, Silber Metal στο Φεστιβάλ der Nationen, Silber Metal στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Des Nightkommerziellen Films
- **Αρχαίος Δίολκος:** <http://www.naftemporiki.gr/video/video.asp?id=27474&s=0> Μια ταινία 22 λεπτών, δημιουργημένη με το σύστημα της εικονοκινητική τεχνικής (animation) αναπαριστά με μοναδικό τρόπο το εξαιρετικό μνημείο τεχνικού πολιτισμού της αρχαίας Ελλάδας, τον Δίολκο: μια οδό από ξηράς για την μεταφορά πλοίων ανάμεσα στον Σαρωνικό και τον Κορινθιακό κόλπο κατά μήκος του Ισθμού της Κορίνθου, τότε που δεν υπήρχε ο πορθμός. Η ταινία παρουσιάζει πολλές άλλες τεχνολογικές λεπτομέρειες, αλλά σκηνές της ζωής των ναυτικών εκείνης της μακρινής εποχής: τυχερό παιχνίδι, επίσκεψη στον ναό του Ποσειδώνα, γλέντι σε καπηλειό, καθώς και μια συναισθηματική συντυχία. Πρόκειται για ένα έργο-συμβολή στην μελέτη της αρχαίας ελληνικής Τεχνολογίας, μια παραγωγή του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας σε συνεργασία με την Εταιρεία Μελέτης Αρχαίας Ελληνικής Τεχνολογίας.
- **Απίστευτες φωτογραφίες απ τον Ελβετό Φιλέλληνα Fred Boissonas (1900-22)**
<http://www.scribd.com/doc/38082380/Amazing-Photos-From-Greece-by-Fred-Boissonas>

Books (new releases)

- *“Prodigal Daughter: A Journey to Byzantium”* by Myrna Kostash
- *“Song of Wrath/The Peloponnesian War Begins”* by J.E. Lendon
- *“Hostage to History: Cyprus from the Ottomans to Kissinger”* by Christopher Hitchens, (London and New York: Verso, 1997). "We are all prisoners of knowledge. To know how Cyprus was betrayed, and to have studied the record of that betrayal, is to make oneself unhappy and to spoil, perhaps for ever, one's pleasure in visiting one of the world's most enchanting islands. Nothing will ever restore the looted treasures, the bereaved families, the plundered villages and the groves and hillsides scalded with napalm. Nor will anything mitigate the record of the callous and crude politicians who regarded Cyprus as something on which to scribble their inane and conceited designs. But fatalism would be the worst betrayal of all. The acceptance, the legitimization of what

was done—those things must be repudiated. Such a refusal has a value beyond Cyprus, in showing that acquiescence in injustice is not ‘realism’. Once the injustice has been set down and described, and called by its right name, acquiescence in it becomes impossible. That is why one writes about Cyprus in sorrow but more—much more—in anger."

News Articles

24-10-10

Απεβίωσε η Καίτη Χωματά

Μια από τις συμπαθέστερες παρουσίες του χώρου του ελληνικού τραγουδιού, η Καίτη Χωματά, έφυγε από τη ζωή, στα 64 της χρόνια, σήμερα τα ξημερώματα, στο νοσοκομείο Νίμιτς, όπου και νοσηλευόταν το τελευταίο διάστημα.

Η Καίτη Χωματά που στη φωνή της, το «Νέο Κύμα» βρήκε μια από τις ιδανικές του ερμηνεύτριες, συνέδεσε το όνομα της με μεγάλες επιτυχίες του μουσικού ρεύματος που κυριάρχησε την δεκαετία του '60 και του '70.

«Θα διώξω τα σύννεφα, θα γίνω φεγγάρι», «Μια αγάπη για το καλοκαίρι», «Να διώξω τα σύννεφα», «Κι αν σ' αγαπώ δεν σ' ορίζω», «Το Χριστινάκι» « Η Μαρία των Βράχων» είναι μόνο λίγοι τίτλοι μεγάλων επιτυχιών της, ενώ ο Γιάννης Σπανός ήταν ο συνθέτης με τον οποίο και συνεργάστηκε τα περισσότερα χρόνια.

Η τραγουδίστρια περιόδευσε στα «χρυσά της χρόνια» στην ομογένεια, στην Αμερική, στον Καναδά, στην Γερμανία, στην Κύπρο και σε όλη την Ελλάδα.

Χτυπημένη από τον καρκίνο σε πολύ νεαρή ηλικία, ταλαιπωρήθηκε περίπου 28 χρόνια, δίνοντας όμως την μάχη της πάντα με αξιοπρέπεια.

Την χειμερινή σεζόν 2009-2010 τραγούδησε σε μουσική σκηνή στο Γκάζι μαζί με άλλους συντελεστές του Νέου Κύματος, όπως την Πόπη Αστεριάδη, τον Μιχάλη Βιολάρη, τον Κώστα Καράλη.

Γεννήθηκε στην Πλάκα, σπούδασε κλασσικό μπαλέτο και σε πολύ μικρή ηλικία την ανακάλυψε ο Γιάννης Οικονομίδης, ο οποίος και την έβαλε στον χώρο της μουσικής. Ήταν παντρεμένη και είχε δύο κόρες.

www.kathimerini.gr με πληροφορίες από ΑΠΕ-ΜΠΕ

Enjoy some songs of Kaiti Xomata:

- **Μια αγάπη για το καλοκαίρι:**
<http://www.youtube.com/watch?v=IMY7T2xxMIA&feature=related>
- **Στον ουρανό είν' ένα αστέρι:**
<http://www.youtube.com/watch?v=UYapArT7QBk&feature=related>
- **Θα διώξω τα σύνεφα:**
<http://www.youtube.com/watch?v=f474gX4dY4A&feature=related>

NOVEMBER 6, 2010

Walking to the Heart of Greece

By [DAVID MASON](#)

As a boy in 1940s Greece, my friend Costas, now a retired banker, had a pistol shoved in his face by a communist guerrilla screaming that he wanted to requisition the family mule. Knowing that the animal meant his family's survival in desperate times, Costas refused. He might have been shot then and there if the guerrilla had not been restrained by more compassionate comrades. Many years later, attending his nephew's wedding in Athens, Costas was stunned to recognize the best man. It was the very fellow who had nearly killed him over a mule.

Such stories are common in Greece, where a merciless occupation by Germans and Italians during World War II, violence between left and right, and foreign meddling during the civil war (roughly 1945-49) and the Junta years (1967-74) left Greeks living cheek by jowl with people they could never forgive.

Kevin Andrews experienced the dangers of the countryside during the civil war. "The Flight of Ikaros," the book he produced from his travels, remains not only one of the greatest we have about postwar Greece—memorializing a village culture that has almost vanished—but also one of the most moving accounts I have ever read of people caught up in political turmoil. (It is richer than George Orwell's "Homage to Catalonia" because Andrews spent more time getting to know the people he wrote about.) "Flight" was first published in 1959 and last reprinted by Penguin in 1984. For too many years, this rare account has languished out of print.

Time & Life Pictures/Getty Images

Born half English, half American in China in 1924, Andrews saw combat with the 10th Mountain Division in Italy, graduated from Harvard in 1947, and set out to study archaeology in Greece. A fellowship allowed him to spend years in country, working on a study of the ruins of the medieval fortresses of the Peloponnese. The research was largely conducted on foot in perilous times, when the mountains hid bands of guerrillas and the rugged villages were full of soldiers and suspicious police.

Though "Flight" occasionally sketches the larger political picture—the sources of the civil war and effects of the Marshall Plan—Andrews's interests are consistently in the ordinary people he encounters. His politics were clearly of the left, yet many of the villagers he befriended were rightists, royalists or worse. Kostandí, a hardened killer living near the ruins of the Byzantine city of Mistras, is exuberantly generous with his foreign friend. His wife grows to trust Andrews enough to tell him the gripping story of a recent battle for the hilltop castle, where the guerrillas charged outnumbered soldiers. In her telling, it merges with a crazy feud between Kostandí and his brother: "I said, 'Eh, Kotso, did you kill him?' because I saw his clothes, his hands, his whole body covered with blood, but he only laughed. 'Him? No, he got away through the upper gate. He'll be halfway across Taygetos by now. Why do you look at me like that? This morning I killed sixteen men near Pend' Alónia. Now give me my baby and take my clothes and wash them.' "

Kevin Andrews posing in the ruins of Mistras during his travels through the Peloponnese in the early 1950s.

The villagers were intrigued by the foreigner dressed in rags who was as happy sleeping under the stars as in their homes, and he captured their speech and manners. He had a perfect ear for the conversation—the rumors, the paranoia, the generosity—of rural Greeks. Roger Jinkinson's biography of Andrews, "American Ikaros" (2010), suggests that he was a difficult man, lacking empathy for others. You would never guess it from the affectionate portraits in "Flight." The book is full of intimate dramas. On a train to Athens he meets an old man and his youngest son, Greeks who had been forced to leave Romania after the war and were essentially interned by the Greek government. " 'You who come from America,' said the boy, 'tell me, is it possible to live there like a human being? Is there a place in the world where one can live like a human being?'—

he repeated the phrase bitterly." After the father explains their woes—" 'Sorrow lasts as long as life. Life is long; I can never remember a time when I was not alive,' he murmured absently"— Andrews shares some "dusty, half-squashed grapes" with them so they can satisfy the demands of hospitality.

Later, Andrews becomes *koumbáros* (godfather) to the child of a royalist shepherd, Andoni, a man who finds a visit to Athens utterly baffling:

He looked across the shabby, humble, sprawling little town to the blurred outlines of the mountains he knew better, and then back up at the columns of the Parthenon, and said, "Who made these things, Koumbáre?"

"People who lived here thousands of years ago."

And he said, "Things like this are from God."

Distracted by his study of castles and a climb up Mount Olympus, Andrews took a long time getting back to his godson's family in the book. When he finally did, it was to acknowledge that he would soon return to America and did not know whether he would see them again. "At last Andoni and I sat alone over the end of our meal. One of the girls came in and put on the table a bag full of biscuits she and her mother had baked that morning, a bottle of some kind of red syrup and a jar of sweets. " 'For you, Godfather,' she murmured softly, looking at me; then she lowered her eyes and went out of the room. I sat gazing at the objects on the table and suddenly turned my face to the wall. Andoni leaped up and clasped my head in his arm."

30-09-10

“Κηφνηεΐον «Η Ωραία Ελλάς» του Σαράντου Καργάκου, Συγγραφέως - Φιλολόγου - Ιστορικού

Ακούω ότι το μεγαλύτερο σήμερα πρόβλημα των νέων μας είναι η ανεργία. Διαφωνώ. Εδώ και τριάντα χρόνια είναι η ...εργασία. Ο νέος δε φοβάται την αναδουλειά, φοβάται τη δουλειά. Μια οικογενειακή αντίληψη, ότι δουλειά είναι ό,τι δεν λερώνει, επεκτάθηκε και στο νεοσοσουδιστικό σχολείο με ευθύνη των κομμάτων, που για λόγους ψηφοθηρίας απεδόθησαν σε μία χυδαία πολιτική παιδοκολακείας, η οποία μετά τη δικτατορία, εξέθρεψε και διαμόρφωσε δύο γενιές «κουλοχέρηδων», παιδιών δηλαδή πού δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους -πέρα από τη μούντζα- για καμιά εργασία από αυτές πού ονομάζονται χειρωνακτικές, επειδή -τάχα- είναι ταπεινωτικές...

Κι έπρεπε να κατακλυσθεί ο τόπος από 1,5 εκατομμύριο λαθρομετανάστες, για να αποδειχθεί ότι στην Ελλάδα υπήρχε δουλειά πολλή αλλ' όχι διάθεση για δουλειά. Τα παιδιά -τα μεγάλα θύματα αυτής της ιστορίας- είχαν γαλουχηθεί με τη νοοτροπία του «White color workers». Έτσι σήμερα το πιο φτηνό εργατικό και υπαλληλικό δυναμικό είναι οι πτυχιούχοι, που ζητούν εργασία ακόμη και στον ΟΤΕ ως έκτακτοι τηλεφωνητές, προσκομίζοντας στα πιστοποιητικά προσόντων ακόμη

καί διδακτορικά! Γέμισε ο τόπος πανεπιστήμια, σχολές επί σχολών, επιστημονικούς κλάδους αόριστους, ομιχλώδεις και ασαφείς, απροσδιορίστου αποστολής και χρησιμότητας. Πτυχία-φτερά στον άνεμο σαν τις ελπίδες των γονιών, που πιστεύουν ότι τα παιδιά και μόνον με τα «ντοκτορά» θα βρουν δουλειά. Έτσι παράγονται επιστήμονες που είναι δεκαθλητές του τίποτα, ικανοί μόνον για το δημόσιο ή για υπάλληλοι κάποιας πολυεθνικής.

Τούτη η παιδεία, που όχι μόνο παιδεία δεν είναι αλλ' ούτε καν εκπαίδευση, αφού δεν καλλιεργεί καμιά δεξιότητα, εκτός από την ραθυμία, την αναβλητικότητα και το φόβο της δουλειάς, όχι μόνο δεν καλλιεργεί τον νέο εσωτερικά αλλά τον πετρώνει δημιουργικά σαν τα παιδιά της Νιόβης. Τα κάνει άχρηστα τα παιδιά για παραγωγική εργασία, γιατί ο θεσμός της παραγωγίας και η νοοτροπία της ήσσονος προσπάθειας, με το πρόσχημα να μην τα κουράσουμε, τους αφαιρεί την αυτενέργεια, την πρωτοβουλία, τη φαντασία και την πρωτοτυπία. Το σχολείο, αντί να μαθαίνει τα παιδιά πώς να μαθαίνουν, τα νεκρώνει πνευματικά. Δεν τα μαθαίνει πώς να σκέπτονται αλλά με τί να σκέπτονται. Έτσι τα κάνει πτυχιούχους βλάκες. Βάζει όρια στον ορίζοντα της σκέψης και των ενδιαφερόντων. Τα χαμηλοποιεί. Τα κάνει να βλέπουν σαν τα σκαθάκια κοντά, κι όχι να θρώσκουν άνω, να έχουν έφεση για κάτι πιο πέρα, πιο τρανό και πιο μεγάλο.

Καί τολμώ να λέγω αισχρό, διότι πρωτίστως το «Αναγνωστικό» που πρέπει να είναι ευαγγέλιο πνευματικό ειδικά στο Δημοτικό, αντί να καλλιεργεί την αγάπη για τη δουλειά, καλλιεργεί την απέχθεια. Που πια, όπως παλιά, ο έρωτας για την αγροτική, τη βουκολική και τη θαλασσινή ζωή; Ο ναύτης δεν είναι πρότυπο ζωής. Πρότυπο ζωής είναι ο «χαρτογιακάς». Όσο κι αν ήσαν κάπως ρομαντικά τα παλιά «Αναγνωστικά», καλλιεργούσαν τον έρωτα για τη δουλειά. Ακούω πώς δεν πάει καλά η οικονομία. Μα πως να πάει, όταν με τη ναυτιλία που προσφέρει το 5,6% του ΑΕΠ ασχολείται μόνο το 1% των Ελλήνων; (Με τον αγροτικό τομέα που προσφέρει το 6,6% του ΑΕΠ ασχολείται το 14,5% του πληθυσμού). Διερωτώμαι, τί είδους ναυτικός λαός είμαστε, όταν αποστρεφόμεστε την θάλασσα και στα ελληνικά καράβια κυριαρχούν Φιλιππινέζοι, Αλβανοί και μελανοί κάθε αποχρώσεως; Το σχολείο καλλιεργεί τον έρωτα για την τεμπελιά, όχι για δουλειά. Τα πανεπιστήμια και οι ποικιλώνυμες σχολές επαυξάνουν τον έρωτα αυτό. Πράγματα που μπορούν να διδαχθούν εντός εξαμήνου -και μάλιστα σε σεμιναριακού τύπου μαθήματα- απαιτούν τετραετία! Βγαίνουν τα παιδιά από τις σχολές και δικαίως ζητούν εργασία με βάση τα «προσόντα» τους, αλλά τέτοιες εργασίες που ζητούν τέτοια προσόντα δεν υπάρχουν. Αν δεν απατώμαι, υπάρχουν δύο σχολές θεατρολογίας -πέρα από τις ιδιωτικές θεατρικές σχολές- που προσφέρουν άνω των 300 πτυχίων το έτος. Που θα βρουν δουλειά τα παιδιά αυτά;

Εμείς αφήσαμε αδιαπαιδαγώγητη την εργατική και την αγροτική τάξη. Στήν πρώτη περάσαμε σαν ιδεολογία-θεολογία το σύνθημα «Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη» και υποχρεώσαμε πλήθος επιχειρήσεις να κλείσουν ή να μεταφερθούν αλλού. Μετά διαφθείραμε τους αγρότες με παροχές χωρίς υποχρεώσεις και τους δημιουργήσαμε νοοτροπία μαχαραγιά. Γέμισε η επαρχία με «Κέντρα Πολιτισμού», οπού «μπαγιαντέρες» κάθε λογής και φυλής άναβαν πούρο με φωτιά πεντοχίλιαν! Το μπουκάλι με το ουίσκι βαπτίστηκε ... αγροτικό! Τώρα, όμως, που έρχονται τα «εξ εσπερίας νέφη» χτυπάμε το κεφάλι μας. Και που να φθάσουν τα «εξ Ανατολής» σαν εισέλθει η Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση! Θα γίνει η Ελλάς vallis flen-tium (-κοιλιάς κλαυθμώνων) και θα κινείται quasi osculaturium inter flen-tium (=σαν εκκρεμές μεταξύ θλίψεως και οδύνης).

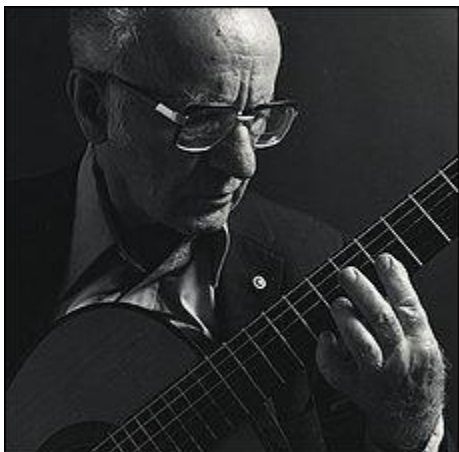
τα παιδιά πού λιώνουν τα νιάτα τους στα «κηφηνεία», πού πάνε σπίτι τους να κοιμηθούν την ώρα πού οι Αλβανοί πάνε για δουλειά, θα μου πείτε, τι δουλειά; Οποιαδήποτε δουλειά, αρκεί να είναι τίμια. Όταν μικροί -ακόμη στο Δημοτικό- μαθαίναμε απ' έξω τον Τυρταίο (ποιος τολμά σήμερα να διδάξει Τυρταίο;) δεν τον μαθαίναμε για να γίνουμε πολεμοχαρείς αλλά για να νοιώθουμε ντροπή, όταν στην μάχη της ζωής, στην πρώτη γραμμή είναι οι παλαιότεροι, οι «γεραίοι» και οι νέοι κρύβονται πίσω από τη σκιά τους. «Αισχρόν γαρ δη τούτο... κείσθαι πρόσθε νέων άνδρα παλαιότερον».

Λυπάμαι πού θα το πω, αλλά πρέπει να το πω: το σχολείο, οι σχολές και τα ΜΜΕ σακάτεψαν και σακατεύουν τη νεολαία, γιατί μιλούν συνεχώς για τα δικαιώματα της -δικαιώματα στην τεμπελιά- και ποτέ για υποχρεώσεις, ποτέ για χρέος, ποτέ για καθήκον. Το καθήκον έγινε αγνωστη λέξη.

Καθημερινή

Washington is once again taking pride of place in its classical guitar tradition

By Anne Midgette
Washington Post Staff Writer
Sunday, October 24, 2010; E10

In 1920, musical life in Washington was spotty. There wasn't an orchestra, an opera company, a proper concert hall. But when a Greek immigrant named Sophocles Papas settled here, there was, soon enough, guitar.

Papas, self-taught himself, began teaching others. An initial radio performance led to curiosity about the elegant sound he got from what people tended to think of as a populist instrument, leading to more performances and more students.

He opened a guitar shop, organized a guitar orchestra, cultivated a friendship with Andrés Segovia and continued spreading the guitar gospel. Eventually Washington emerged as something of a mecca for young guitarists around the country. In the 1960s, American University became the first academic institution in the country to offer a classical guitar major; Papas, of course, was among its teachers.

Today, musical life in Washington is burgeoning, and the guitar, this season, is once again taking pride of place. Washington already boasts the Marlow Guitar Series, which starts its 17th season this weekend with a recital by the Chinese guitarist Xuefei Yang. The Uruguayan-born guitar soloist Berta Rojas is gearing up for the fifth annual Ibero-American Guitar Festival here in June, which she organizes.

And Strathmore is getting in on the act with an ambitious season-long focus on the guitar that attempts to display the instrument in a number of its myriad stylistic forms, from new music to bluegrass to jazz. It's the largest festival Strathmore has done yet, running from September into May.

But holding the spotlight on the guitar can be difficult. It tends to waver. Is "guitar" the classical instrument espoused by Papas, with nylon strings; or the electric guitar that's a staple of most rock bands; or the Chinese pipa, or the early music lute? And is a "guitar scene" in Washington a solid tradition -- the late Papas's store, the Guitar Shop, is still going strong on Connecticut Avenue -- or simply a random assortment of isolated practitioners who all happen to be in proximity?

The classical guitarists who run the Marlow series, including the series's director, Tim Healy, are artistic heirs of Papas, but have little in common with, say, Chuck Brown, the "godfather of go-go," one of the District's most famous guitarists.

Tom Cole, an editor at NPR, has been hosting "G Strings," a weekly program focusing on guitar, on Washington's Pacifica Radio for more than 30 years. "I think all guitarists feel a certain kinship," he says, "but they're also a very odd breed."

Shelley Brown, Strathmore's vice president of programming, found that assembling a year-long examination of guitar was "much more difficult" than the piano festival that Strathmore did last year. "The history is much less documented" than the piano, she says, "and more disparate, and maybe more interesting." Trying to do justice to the guitar's rich history in a single season was, she says, "humbling."

"I underestimated how much interesting content there was," she adds. "I could have done three times the amount of programming and educational programs that I did."

It's notable that she didn't pick a local focus. There are certainly local elements in the festival -- for instance, the world premiere in May of a new piece by Aaron Grad, an area composer-guitarist who recently moved to Washington state. But Washington's self-awareness as a center of guitar seems to have waned -- although there are many practitioners who keep it active.

The Marlow series does carry the torch for D.C. guitar traditions to some extent -- at least in that its namesake, John Marlow, a member of the Washington Guitar Quintet and the AU faculty, was a Papas student. The Marlow series also continues to focus mainly on the tradition Papas espoused -- though Papas wasn't too particular about who or what he taught, from banjo to bouzouki. (According to another former student, Regis Ferruzza, he even once gave accordion lessons, keeping a couple of weeks ahead of his pupil with the aid of a practice book.)

Papas's students certainly pursued a range of interests beyond the classical spectrum. One of the most eminent was Charlie Byrd, the jazz guitarist (also a member of the Washington Guitar Quintet) who helped popularize bossa nova in this country and whose club, Charlie's Georgetown, was for a time a leading showcase for guitar in the Washington area.

If awareness of this tradition has dwindled, it may be because classical guitar in general has lost a wee bit of its luster. David Spelman, head of the New York Guitar Festival, points to the period in the 1960s and '70s when stars like Segovia, Julian Bream, Christopher Parkening and John Williams were making waves: "There are not too many players today who have that prominence in the classical music world," Spelman says.

Spelman grew up in Washington; it was Cole's radio show, rather than any local artists or classical traditions, that helped shape him into a guitar fanatic, and he entered through the jazz, rather than the classical, door. Like many young D.C. guitarists, he was drawn to the guitar program at the Peabody Conservatory, one of the country's leaders (where Manuel Barrueco now teaches). AU's program wasn't on his radar.

If Papas's influence lives on in Washington, it's in a de facto tradition of guitar education. For countless kids, guitar is one of the most approachable ways into music. This is fostered not only through university-level programs like the one at AU, or community music schools like the Levine School of Music, the Washington Conservatory and the Potomac Arts Academy at George Mason University (which hosts an annual Guitar Rendezvous headed by Larry Snitzler, another Washington Guitar Quartet alum), or competitions like the Marlow's Beatty Music Scholarship Competition for guitarists 18 and under. Increasingly, it's in the schools themselves.

In Fairfax County guitar is an integral part of the high school curriculum -- thanks to a musician named Glen McCarthy who, in 1976, tired of life as a touring band member, settled down to teach and discussed with the principal at Robinson High School what courses he might offer. Piano was ruled out: too expensive. Guitar seemed about right. McCarthy's program has since blossomed into one of the leading guitar programs in the country.

By now, there are guitar ensembles in all of Fairfax County's high schools, and in many schools in Loudoun and Prince George's County as well. Every spring, the advanced guitar classes meet for a guitar festival; one year, a high school group was featured on the Marlow series. The program has won awards for innovation, and McCarthy, now retired, has become a fixture on the guitar education scene -- teaching, among other things, a required class for all music education majors at GMU.

At a time when musical traditions seem to be foundering in many areas, the guitar may remain what it was when Sophocles Papas arrived in Washington -- a way to stimulate the community's musical life.

Strathmore's Guitar Festival

Upcoming performances include the folk duo Cathy Fink and Marcy Marxer on Oct. 30, the Bang on a Can All-Stars in an all-Steve Reich program on Nov. 11, the eclectic group Punch Brothers with mandolin player Chris Thile on Nov. 12, Kris Kristofferson in a recital of solo voice and guitar on Nov. 13, and the guitarist Ana Vidovic with flutist Anastasia Petanova on Nov. 18. More information is at <http://strathmore.org>.

The Marlow Guitar Series

continues on Nov. 13 with a recital by the Chilean guitarist Carlos Perez and on Jan. 29 with the Trio Bolero; concerts continue through April 16, when Berta Rojas will give a solo recital. Information at <http://marlowguitar.org>.

11-11-10

Στ. Κριμιζής: Ανθρώπινα άλματα στο Διάστημα

Τεράστια άλματα έχουν γίνει στην εξερεύνηση του Διαστήματος, σύμφωνα με τον Έλληνα αστροφυσικό, ακαδημαϊκό και πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου Έρευνας και Τεχνολογίας, Σταμάτη Κριμιζή. Όπως τόνισε ο κ. Κριμιζής, η ανθρώπινη γνώση, συγκρινόμενη με αυτήν πριν από 52 χρόνια, έχει κάνει τεράστια άλματα.

«Έχουμε φτάσει έξω από το ηλιακό μας σύστημα 17 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα από τη γη. Το σήμα που μας στέλνει το Βόγιατζερ κάνει πάνω από 15,5 ώρες να φτάσει στη γη κινούμενο με ταχύτητα φωτός. Ξέρουμε πολλά για το πλανητικό μας σύστημα», τόνισε και πρόσθεσε ότι αυτή τη στιγμή βρίσκεται διαστημόπλοιο γύρω από τον Κρόνο, ένα άλλο θα μπει, στις 18 Μαρτίου του 2011, σε τροχιά γύρω από τον Ερμή, ενώ ένα τρίτο κατευθύνεται προς τον Πλούτωνα και το οποίο έχει διανύσει τη μισή διαδρομή και υπολογίζουμε ότι θα φτάσει στον προορισμό του στις 14 Ιουλίου του 2015.

Αναφορικά με τα αμερικανικά προγράμματα για την προσελήνωση επανδρωμένων αποστολών, ο κ. Κριμιζής είπε ότι «ο πρόεδρος Ομπάμα έχει κάνει μια βασική, ριζική αλλαγή στο πρόγραμμα της NASA και έχει αναβάλει την επίσκεψη στη Σελήνη, δίνοντας μεγαλύτερη βαρύτητα στην ανάπτυξη των ρομποτικών διαστημοπλοίων για την εξερεύνηση των αστεροειδών και άλλων πλανητών του ηλιακού μας συστήματος».

Ωστόσο, πρόσθεσε, θα γίνει μια προσπάθεια ανάπτυξης για την προώθηση

επανδρωμένου διαστημοπλοίου προς τον Άρη τα επόμενα 20 χρόνια.

«Βέβαια για την αποστολή στη Σελήνη εξακολουθούν να εργάζονται η Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά και η Κίνα, η οποία πιστεύω στα επόμενα 15 χρόνια θα καταφέρει να προσεληνώσει το πρώτο της επανδρωμένο διαστημόπλοιο», είπε.

Σε ό,τι αφορά τη θέση της Ελλάδας ο διακεκριμένος Έλληνας επιστήμονας είπε ότι δεν είναι σε θέση να συμβάλει σε κάποιο από τα διαστημικά προγράμματα, ωστόσο, πρόσθεσε πως τα επόμενα τρία με πέντε χρόνια Έλληνες επιστήμονες θα συμβάλουν σε ένα πείραμα για τη φωτογράφιση του Ήλιου και των ηλιακών εκλάμψεων.

Αναφορικά με το Εθνικό Συμβούλιο Έρευνας και Τεχνολογίας, στο οποίο είναι πρόεδρος είπε ότι αυτό έχει την ευθύνη να οργανώσει σε όλους τους τομείς την έρευνα και την τεχνολογία.

«Θα εξετάσει το πώς μπορούμε να κάνουμε το στρατηγικό πλαίσιο ώστε να υπάρξουν επενδύσεις στην έρευνα και την τεχνολογία, βοηθώντας τις εταιρίες, αλλά και στην απορρόφηση κονδυλίων από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Για το λόγο αυτό, θα συνεδριάσουμε από τις 24 μέχρι τις 27 Νοεμβρίου, όπου θα πάρουμε συγκεκριμένες αποφάσεις», τόνισε.

Απαντώντας στο ερώτημα αν η παγκόσμια οικονομική κρίση έχει επηρεάσει την έρευνα και τεχνολογία και πώς, ο κ. Κριμιζής είπε ότι «στην πραγματικότητα οι ΗΠΑ αύξησαν τα κονδύλια για την έρευνα και την τεχνολογία, διότι ο πρόεδρος Ομπάμα πιστεύει ότι είναι η μηχανή για την αύξηση του ΑΕΠ. Το ίδιο συμβαίνει και στην Ευρώπη, ενώ στην περίπτωση της Κίνας συνεχίζουν κανονικά τα προγράμματά τους».

Βιογραφικά στοιχεία

Ο Δρ Σταμάτης Κριμιζής γεννήθηκε στο Βροντάδο της Χίου. Σπούδασε στο πανεπιστήμιο της Μινεσότα, όπου έλαβε το πτυχίο Φυσικής (1961), και στη συνέχεια της Αϊόβα, όπου απέκτησε μεταπτυχιακό (1963) και διδακτορικό (1965) τίτλο. Σήμερα, είναι επίτιμος διευθυντής του Τμήματος Διαστημικής στο εργαστήριο Εφαρμοσμένης Φυσικής του πανεπιστημίου Τζον Χόπκινς (Johns Hopkins).

Από το 1991 και για 13 χρόνια, υπήρξε διευθυντής του Τμήματος Διαστημικής και επικεφαλής πολλών διαστημικών αποστολών. Διεύθυνε τις δραστηριότητες περισσότερων από 600 επιστημόνων, μηχανικών και άλλου τεχνικού προσωπικού και προσωπικού υποστήριξης. Έχει συμμετάσχει σε πάνω από 60 αποστολές και στην κατασκευή περισσότερων από 175 επιστημονικών οργάνων. Έχει δημοσιεύσει περισσότερα από 370 άρθρα σε

επιστημονικά περιοδικά και πρακτικά συνεδρίων.

Είναι μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, ενώ έχει λάβει και δεκάδες διακρίσεις. Έχει τιμηθεί με το Μετάλλιο Εξαιρετικών Επιστημονικών Επιτευγμάτων (Medal for Exceptional Scientific Achievement) της NASA δυο φορές: το 1981 και το 1986.

www.kathimerini.gr με πληροφορίες από ΑΠΕ-ΜΠΕ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΤΗ ΜΕΞΙΚΑΝΟ ΠΟΙΗΤΗ ΚΑΙ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟ

CARLOS MONTEMAYOR, EN ΕΙΔΕΙ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Στις 27 του περασμένου Φλεβάρη πέθανε, ξαφνικά για όλους, εννιά όχι μόνο τους δικούς του και τους φίλους του, αλλά και για ολόκληρη τη χώρα του (θα επεκταθώ σε αυτό) ο Μεξικανός ποιητής και πεζογράφος Carlos Montemayor. Ήταν 63 ετών.

Με τον Μοντεμαγιόρ με συνέδεε φιλία κοντά εικοσιπέντε χρόνων. Μου τον είχε συστήσει ο επίσης μακαρίτης Περουβιανός ποιητής Χαβιέρ Σολογκούρεν. Η έκκληξή μου ήταν μεγάλη γιατί τον είχα δει στην Ουάσιγκτον όπου ζω μόνο δυο μήνες πριν από το θάνατό του, και δε φαινόταν αναχωρητής. Είχε έρθει να δώσει μία διάλεξη κι έβαλε στο πρόγραμμα μια μέρα ακόμα για να ιδωθούμε. Τα τελευταία χρόνια ταξίδευε πολύ εκτός Αμερικανικής ηπείρου, κυρίω στην Ευρώπη, όπου κυκλοφορούν τα μυθιστορήματά του, και η επικοινωνία μας ήταν περισσότερο τηλεφωνική, όταν βρισκόταν στο Μεξικό. Μάθαινα όμως νέα του από τον ανηψιό του, καθηγητή της Αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας, επίσης Κάρλος Μοντεμαγιόρ, που διδάσκει σ' ένα από τα εδώ πανεπιστήμια. Πρόσφατα είχε κάμει κι ένα ταξίδι στην Κίνα, όπου τον είχαν καλέσει να δώσει κάποιες διαλέξεις, και μου έδωσε και μια ποιητική συλλογή του εμπνευσμένη από αυτή την εμπειρία.

Ο Κάρλος Μοντεμαγιόρ ήταν από εκείνες τις βαθιά ανθρώπινες και δυναμικές φυσιογνωμίες που ξεχωρίζουν και αγαπιούνται για το φως και την κατάφαση της ζωής που εκπέμπουν πρωτίστως σαν άνθρωποι, μετά έρχεται αυτό που κάνουν. Εξέπεμπε εκείνη την εγγενή αγάπη και κατανόηση για τον άνθρωπο που υποφέρει και που κερδίζει την καρδιά των πολλών, ιδιαίτερα των φτωχών ανθρώπων.

Όλα του τα μυθιστορήματα έχουν να κάμουν με τους ξεσηκωμούς των φτωχών Μεξικανών που υποφέρουν και με τους αρχηγούς αυτών των εξεγέρσεων. Η τελευταία τέτοια εξέγερση με την οποία ασχολήθηκε άμεσα και ήταν, ίσως, ο μόνος που γνώριζε τα αίτια της σε βάθος, ήταν ο ξεσηκωμός της φτωχολογιάς στην επαρχία Τσιάπας, να ξημερώνει πρωτοχρονιά εδώ και κάπου δεκατρία χρόνια. Όλοι έμειναν εμβρόντητοι και όλοι ήθελαν να μάθουν, και ο μόνος που ξεκακαθάρισε πώς είχαν τα πράγματα, από τον τύπο, από την τηλεόραση και από το ραδιόφωνο, ήταν ο Μοντεμαγιόρ. Μετά έγραψε κι ένα βιβλίο γι' αυτό το επεισόδιο της σύγχρονης μεξικανικής ιστορίας.

Αλλά η επαφή του με τον κόσμο της υπαίθρου (με τις φυλές των γηγενών Μεξικανών που δεν μιλάνε ακόμα ισπανικά), είχε κιόλας ξεκινήσει από το τέλος της δεκαετίας του 70, όταν σταλμένος από την κυβέρνηση του Μεξικού, μαζί με το Χουάν Ρούλφο, τον άλλο γνωστό Μεξικανό πεζογράφο,

περιδάβαζαν την μεξικανική ύπαιθρο για να καταγράψουν τις διάφορες γηγενείς γλώσσες (μάγια, αστέκα, μιστέκα, τσιτσιμέκα, τολτέκα, κλπ), όπου μιλιόνταν ακόμα, πριν εξεφανιστούν με τη διάδοση της τηλεόρασης (και που είναι κάπου τριάντα). Αυτή η επαφή ήταν καθοριστική για το μετέπειτα έργο του Μοντεμαγιόρ, αλλά και για τη συμμετοχή του στους αγώνες αυτών των ανθρώπων που δεν αποτελούν πάντα είδηση για να το μάθει κι ο έξω κόσμος.

Έτσι, όλα του τα μυθιστορήματα έχουν να κάμουν με τις αναξιοπαθούσες φτωχολογιές αυτού του κόσμου του περιθωρίου και της εκμετάλλευσης. Η δε ποίησή του είναι κι αυτή, κυρίως, εμπνευσμένη από την μεξικανική ύπαιθρο, και είναι πανθεϊστική και διάφανη: είναι μια ποίηση που μεταμορφώνει την πραγματικότητα μεταγγίζοντάς της ποιητικό παλμό. Εξ άλλου, γεννήθηκε και πέρασε τα παιδικά του χρόνια στην ύπαιθρο της επαρχίας Τσιγουάγουα. Ακούστε αυτό το ποίημα, εμπνευσμένο από μian άλλη ύπαιθρο: την κινεζική, όπως είπα, που είναι από τα πιο πρόσφατα που έγραψε.

Η ANAMONH

Πετάνε οι αγριόπαπιες στο δάσος του χωριού.
Με την αυγή οι λευκές και γκριζες σιλουέτες τους
μακραίνουν από τα χρυσά νερά του ποταμού πέρα από τα βουνά.
Επίσης φεύγουν από το χειμώνα
τα φύλλα των δέντρων του δάσους,
το πράσινο χορτάρι και τ' αγκάθια της όχθης.
Όχι από τον αιθέρα, όπως οι αγριόπαπιες.
Αυτά φεύγουν από τη γη, πέφτουν, πατιούνται
καθώς ξεραίνονται στο έδαφος και λησμονιούνται
περιμένονοντας, σανός στο έδαφος, να ξαναγεννηθούν,
να πρασινίσουν πάλι όπως κι οι άνθρωποι,
όπως οι γέροι και ο Λιν Τσάο,
το παιδί που πέθανε χτες.

Τα μυθιστορήματα του Κάρλος Μοντεμαγιόρ είχαν επιτυχία όχι μόνο στα ισπανικά, αλλά και στις ευρωπαϊκές χώρες όπου μεταφράστηκαν: γαλλικά, ιταλικά, αγγλικά και πορτογαλικά. Ένα από αυτά, το “Πόλεμος στον παράδεισο” (είναι μια τοποθεσία στην επαρχία Γκερρέρο), μου είπε ότι θα το έβγανε κι

ένας εκδοτικός οίκος των Αθηνών, και κάναμε κιόλας σχέδια για το ταξίδι του στην Αθήνα για την παρουσίαση του βιβλίου. Επίσης, την τελευταία φορά που ιδωθήκαμε μιλήσαμε και για μια ποιητική ανθολόγηση των ποιημάτων του που θα μετάφραζα εγώ. Αλλά ο θάνατος δεν μας έδωσε καιρό. Από την τελευταία φορά που τον είδα μιλήσαμε πάνω σ' αυτό δυο φορές στο τηλέφωνο. Του ζήτησα να μου στείλει ένα γράμμα με τα δικαιώματα. Μου είπε πως ναι, σύντομα. Αλλά δεν πρόλαβε. Για την αρρώστια που τον σκότωσε δεν μου ανέφερε τίποτα, ούτε και σε κανέναν από τους δικούς του. Ήταν γενναίος άνθρωπος.

Εκτός από ποίηση και μυθιστορήματα, ο Μοντεμαγιόρ έγραψε διηγήματα, διάφορα βιβλία δοκιμίων και μεταφράσεων, από τα πορτογαλικά και τα αρχαία ελληνικά, καθώς και μεταγλωττίσεις διηγημάτων και ποιημάτων από γηγενείς μεξικανικές γλώσσες προφορικής παράδοσης. Ήταν φλογερός ελληνολάτρης και είχε μεταφράσει όλα τα σωζόμενα αποσπάσματα της Σαπφώς, κι έναν τόμο με τους βουκολικούς ποιητές της Ελληνικής αρχαιότητας. Επίσης, από κοινού, είχαμε κάνει μία ανθολογία με τριάντα σύγχρονους Έλληνες ποιητές που κυκλοφόρησε από το “Αυτόνομο Πανεπιστήμιο του Μεξικού”, και εν συνεχεία από το “Καθολικό Πανεπιστήμιο” της Λίμα.

Όταν κάναμε τη μετάφραση με τους σύγχρονους Έλληνες ποιητές, τον επισκέφτηκα στο σπίτι του, σ' έναν από τους ελάχιστους ανήφορους που ξεχωρίζουν στην απέραντη πεδιάδα της Πόλης του Μεξικού. Κάναμε και μια ελληνο-μεξικανική βραδιά που έμεινε αλησμόνητη στους συνδαιτυμόνες. Ανάμεσά τους ήταν και ο άλλος ελληνολάτρης ποιητής από την Κολομβία, ο Άλβαρο Μούτις, που συγκινήθηκε τόσο όταν διάβασα το ποίημά του “Ο ουσάρος” στα ελληνικά και που γι' αυτόν “το μόνο πολιτικό γεγονός που τον ενδιέφερε παργματικά, ήταν η πτώση της Κωνσταντινούπολης στους απίστευτους το 1453”. Έτσι έχει πει σχετικά με την πολιτική.

Ο Κάρλος Μοντεμαγιόρ εργάστηκε ως καθηγητής πανεπιστημίου και για ένα διάστημα ήταν γραμματέας του Κολλεγίου του Μεξικού, ένα ίδρυμα που μέλη του είναι εξέχουσες φυσιογνωμίες των γραμμάτων, των επιστημών, της πολιτικής και των τεχνών. Άφησε όμως αυτήν τη θέση για να αφοσιωθεί απερίσπαστα στη λογοτεχνία και να εξοικονομεί τα προς το ζην από αυτήν και από την αρθρογραφία του.

Για όσους είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε προσωπικά, ήταν εγκάρδιος και αφοσιωμένος φίλος, μια ευχάριστη συντροφιά που λάμπρυναν οι γνώσεις του επί παντός επιστητού. Η αρθρογραφία του, αλλά κυρίως οι εμφανίσεις του στην τηλεόραση και οι ομιλίες του στο ραδιόφωνο, τον είχαν κάμει μία από τις πιο γνωστές φυσιογνωμίες της μεξικανικής ζωής, και από τις πιο αγαπητές.

Ανάμεσα στα τόσα ταλέντα του, είχε και μια εκπληκτική φωνή δραματικού τενόρου, την οποία καλλιέργησε και δεν τσιγκουνευόταν να την χρησιμοποιήσει για να διασκεδάσει τους φίλους, σε μια ταβέρνα ή σε κάποια ομήγυρη. Στο τραγούδι είχε δάσκαλο τον Μεξικανό βαρύτονο Ρομπέρτο Μπουνιουέλος, που είχε σταδιοδρομήσει στην Ευρώπη και είχε τραγουδήσει και κάποιες όπερες με τον Έλληνα βαθύφωνο Νίκο Ζαχαρίου. Όταν του είπα ότι είχα γνωρίσει τον Ζαχαρίου προσωπικά, στην Αθήνα, στη δεκαετία του πενήντα, με κέρασε μια ολόκληρη μπουκάλα τεκίλα! Ήταν φίλοι. Τέτοιες, ευχάριστες, είναι οι θύμησες που έχω από τον Κάρλος Μοντεμαγιόρ.

Περίπου ένα χρόνο πριν από την τελευταία φορά που τον είδα στην Ουάσιγκτον, είχαμε συναντηθεί στη Νέα Υόρκη, που τον είχαν καλέσει για μία διάλεξη. Εκεί ήταν και ο ανηψιός του που ανέφερα και φάγαμε όλοι μαζί σε μια ταβέρνα του Γκρήνουϊτς Βίλλατζ. Όταν τελειώσαμε, έτσι, a

capella, και χωρίς προειδοποίηση, τραγούδησε την άρια του τενόρου από τους “Παλιάτσους” του Λεονκαβάλλο, προς κατάπληξη αλλά και ενθουσιασμό των θαμώνων!

Έτσι ήταν ο Κάρλος Μοντεμαγιόρ που μου γνώρισε Χαβιέρ Σολογκούρεν πριν κοντά εικοσιπέντε χρόνια. Το έργο του έχει αποσπάσει περισσότερα από δεκαπέντε βραβεία και διακρίσεις. Μόνο μερικούς μήνες πριν πεθάνει του απονεμήθηκε, από τον ίδιο τον Πρόεδρο του Μεξικού, το Εθνικό Βραβείο των Επιστημών και των Τεχνών, η ανώτερη διάκριση της χώρας, η οποία συνοδεύεται και από ένα σημαντικό χρηματικό ποσό. Αυτό θα τον ξαλάφρωνε από την αρθρογραφία, όπως μου είπε όταν του τηλεφώνησα για να τον συγχαρώ. Αλλά δεν πρόλαβε να το χαρεί. Επίσης ήταν μέλος της Μεξικανικής Ακαδημίας και αντεπιστέλον μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας της Ισπανίας.

Ο Κάρλος Μοντεμαγιόρ ήταν μια φωτεινή φυσιογνωμία που με ότι έκανε πρόβαλε τα γράμματα της πατρίδας του. Ο θάνατός του ήταν ένα θλιβερό γεγονός για όλους. Η κηδεία του θα γινόταν δημοσία δαπάνη. Αλλά η επιθυμία του ήταν να αποτεφρωθεί. Έτσι, η τέφρα του εκτέθηκε στην αίθουσα της Ακαδημίας, της οποίας ήταν μέλος, όπου εκφωνήκαν λόγοι και παραυρέθηκε πολύς κόσμος. Στη συνέχεια η κυβέρνηση έκανε το ίδιο εκθέτοντάς την στο “Εθνικό Ινστιτούτο Καλών Τεχνών”. Είχε παντρευτεί τρεις φορές και άφησε πίσω του τέσσερα παιδιά και εγγόνια.

Σε όλα τα παραπάνω, προσθέτω το λόγο της φιλίας μου και τη θλίψη που αισθάνομαι για το θάνατό του.

Ρήγας Καππάτος

Ακόμα ένα ποίημα από την τελευταία συλλογή του Κάρλος Μοντεμαγιόρ:

Η ΑΥΓΗ

Ο Κίτρινος Ποταμός επεκτείνει τον χρυσό πλούτο του
πάνω στη γη, στην άκρη της ομίχλης και των βουνών.

Ο ήλιος γεννιέται και ψάχνει να βρεί τις ανταύγειές του,
θέλει να συναντηθεί με το χρυσάφι των νερών του κόσμου.

Ο στρατηγός Χσούν Τιανγκ μαζεύει κότσο τα μαλλιά του
και ξεκαθαρίζει τις σκέψεις του.

Κοιτάζει το στράτευμά του:

οι στρατιώτες ετοιμάζουν τα τόξα και τα βέλη τους,
γυαλίζουν τα σπαθιά και τα σιλέτα και σιγουρεύουν τις ασπίδες τους.

Τα σπαθιά στράφτουν στα βουνά
σαν νέες πηγές νερού του Κίτρινου Ποταμού.
Ο στρατηγός Χσουν Τιανγκ σκέφτεται σιωπηλά:
“Αυτά είναι τα όπλα της Αυγής”.